

РЕШЕНИЕ
№65
гр. София, 07 април 2017 г

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ: МИНА ТОПУЗОВА
СПАС ИВАНЧЕВ

при секретар Мира Недева, при становището на прокурора Пенка Маринова, изслуша докладваното от съдия Спас Иванчев наказателно дело № 84 по описа за 2017г.г.

Производството по реда на чл.346 ал.1 и сл. от НПК е образувано по касационна жалба на осъден подсъдим чрез служебния му защитник срещу въззивно решение № 192/12.12.2016г. по ВНОХД № 208/2016г. по описа на Бургаски апелативен съд.

В жалбата се релевира касационно основание по смисъла на чл.348, ал.1, т.3 от НПК – като се твърди, че е наложено едно явно несправедливо наказание на подсъдимия.

Излагат се доводи, че наказанието е завишено на 5 пъти повече от обичайното за подобни случаи. Твърди се, че степента на обществена опасност на дееца е неправилно определена, подсъдимият е клошар, социално изолирано лице без доходи и установено местоживееене. Дори и да има обременено съдебно минало, то не е свързано с корупционна дейтелност.

Ангажира се и довод за допуснато съществено нарушение на процесуални правила – по чл.348, ал.1 т.2 от НПК. Имало отказ за съкратено съдебно следствие, който не бил мотивиран, а това съставлява съществено процесуално нарушение. Всички самопризнания на дееца са били в резултат на опорочена от полицейско насилие процедура.

Всяко полицейско насилие съставлявало нарушение на чл.3 от ЕКЗПЧОС, а неизследването на жалба за полицейско насилие съставлявало

процесуално нарушение. Навежда се довод, че имало данни за самопризнание за извършена кражба, като съвсем неясен бил въпроса защо обвинението е за подкуп.

Прокурорът от ВКП в съдебното заседание моли да се остави решението на апелативната инстанция в сила. Сочи че е приета фактическа обстановка, съответстваща на извършен задълбочен анализ на доказателствата по делото. Според прокурора подсъдимият бил наясно с качеството на св.А. на полицейски служител, тъй като последният се е легитимирал, престъплението в този случай било довършено. Оспорва твърденията в жалбата процесуални нарушения, а наложеното наказание смята за справедливо.

Подсъдимият, не се явява, служебният защитник, призован, не се явява.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 51/15.03.2016г. по НОХД № 493/2015. по описа на Бургаски окръжен съд, н.о., подс.Г. Т. А. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.304а вр.чл.301, ал.1 от НК и по реда на чл.54 от НК е осъден на една година и шест месеца лишаване от свобода при първоначален строг режим, както и с наказание глоба в размер на 1500лв.

Деецът е осъден да заплати и направените разноси по делото.

Съдът е постановил отнемане в полза на държавата веществените доказателства по делото на основание чл.397а от НК.

С цитираното въззивно решение тази присъда е потвърдена изцяло.

Касационната инстанция намери, че жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима.

Преценена по същество, жалбата се явява неоснователна.

Въззивната инстанция по време на процеса е възприела установената от първостепенния съд фактическа обстановка, като е изложила свои доводи в тази връзка. Те са пространни, убедителни и не будят съмнения. На всички възражения е даден необходимия отговор, който напълно се споделя от касационната инстанция.

Фактите по делото не се оспорват от страните, включително и в касационната жалба. Подсъдимият А. на 03.01.2015г. в град Бургас е предложил дамски модел велосипед, за който впоследствие е заявил, че е откраднал в района на Новата поща, за продажба на трима свидетели, сред които полицейският служител А.. За да не бъде задържан, е предложил

впоследствие да подари на А. велосипеда, както и за да не се обажда той на своите колеги.

При така правилно установените факти деянието е съставомерно от обективна и субективна страна, като макар да не се правят такива доводи, материалния закон е приложен правилно. Съображенията на въззивната инстанция са достатъчно убедителни, за да се излагат повторно.

Доводите за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила не могат да бъдат споделени.

На първо място фактите по делото не се оспорват, в този смисъл изложените доводи за полицейско насилие не могат да намерят място като аргумент за опорочено събиране на доказателства и изопачено представяне на обективната действителност. Наведените възражения и доводи могат да имат място в различно производство, но в настоящето не са от естество да установят нарушена процедура при установяване на фактите. Същността на признанието за извършена кражба не променя по никакъв начин съставомерното деяние на подс.А., т.е. е без значение дали деецът е извършил или не кражба на дамския модел велосипед, важното в случая е, че е предложил като дар вещта на полицейския служител, за да не извърши действие по служба, по отношение на което е имал съответното задължение да стори. Неустановяването на обстоятелството относно това дали е извършена кражба всъщност е довела съдилищата до приложението на чл.307а от НК.

На второ място не може да бъде споделен доводът за извършено процесуално нарушение, при което не е дадена възможност за провеждане на съкратено следствие. Такава възможност не е имало при отсъственото за подсъдимия разглеждане на делото. Тази процедурна възможност може да бъде разгледана само при условията на чл.370 и сл. от НПК ,тоест в присъствието на страните и задължително подсъдимия. Такава възможност не е имало и преди започване на съдебното следствие този въпрос не е бил и поставен.

По отношение на релевираните доводи за наложено несправедливо наказание касационният състав също намери, че те са неоснователни. Предвиденото наказание е до десет години лишаване от свобода, както и глоба в размер до 15000 лева. Наложено е към минимума, както на лишаването от свобода, така и на предвидената глоба. Деецът е многократно осъждан, за престъпления против личността и собствеността на гражданите, като последното наказание е изтърпяно на 07.04.2014г. От изтърпяването на наказанието не е минал значителен период от време, като деецът не е показал признаци на поправка и превъзпитание, в този смисъл наказанието може да се определи като снизходително, а не като прекомерно тежко.

Наложеното наказание е справедливо отмерено, по-нататъшна снизходителност не е възможна. В заключение следва да се посочи, че наложеното наказание не е явно несправедливо, тъй като липсва очевидно несъответствие на обществената опасност на дееца и на деянието.

По отношение на останалата част от присъдата и решението – относно разноските и приложението на чл.307а от НК, съставът на ВКС не намери основание да се произнесе, изводите на съдилищата са правилни и законосъобразни в тази връзка, поради което те следва да бъдат потвърдени, като се остави в сила въззивното решение.

С оглед на това и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 192/12.12.2016г. по ВНОХД № 208/2016г. по описа на Бургаски апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове